

Til minnis um Sverra Dahl

Sandagerði syrgir, Kirkjubæur saknar, Føroyar allar hava mist nógv við Sverra. Árin vóru til, men enn var so nógv at hagreiða, at fáa skil á, av øllum tí, sum fyrsti og mætasti fornfrøðingur okkara hevði fingið fram í dagin. Hann var fastur og sermerktur dráttur í mentanarandliti okkara. Hann var í sannroynd ein mentastovnur, ótømandi við vitan og kunnleika um lands okkara søgu, skrivna og, ikki síðari, óskrivaða. Hann hevur fingið steinarnar at tala og siga sína hugtakandi søgu um liv og virki forfedra okkara. Men hann var meiri enn so, tí hann var eisini ein livsfús og ylleheit menniskja, vinur vana sína, trúgvur sum trøllið, fagurlátin men aldri falskur, altíð góður í ávikum — tað var ja, aðrenn háltalað var orð. Ja, tú firnaðist tíðum ikki sørt at biðja hann um ein beina, tí tú visti, at hann dugdi ikki at vera sýtin.

Eg minnst við gleði aftur á tær ótaldu ferðir, ið hann hevur rúnabundið gestir við livandi frásøgnum sínum frá dyru søgum minnum okkara í Kirkjubæ, sum hann var kænur í sum eingin annar. Tá ið vit hevdu skeið fyrri útlandskum studentum ella skipaðu fyrri ráðstevnum og fundum við fremmandafólki, var fastur liður á skránni útferð til Kirkjubæar undir leiðsøgu Sverra. Í augustmánaði 1984 hevdu vit á fyrsta sinni norðurlandskt málnevndating her í Føroyum; nógv stóð á okkum, ið reikaðu fyrri, tí tað leikaði okkara og landsins æru á, at alt fór so væl og sámliga fram, sum eftirrynskjandi var. Mær hevði dámað væl at havt Sverra við til Kirkjubæar, men gjørdi av at liva honum á hesum sinni, tí at heilsan hevði ikki verið so góð eina tíð, men tá ið nærkaðist tí, at farið skuldi verða heim til Kirkjubæar — hetta var sunnumorgum, heimangerðin var at fara í kirkju og síðan til borðhald í roykstovuni, sum landstýrið hevði boðið til — helt eg, at tað var mest sum ikki fyrri mark, at Sverri ikki var við. Før so út í Sandagerði at taka hann á bóli. Turið dóttir, ið tá var at vera hjá honum, fór inn fyrri seingina hjá honum at siga honum ørindi míni. Ja, var hansara fyrsta orð, hann læt eyguni upp, og kvikur var hann at leypa fram á gólv. Ein tíma seinni stóð hann brosand

og væl útborin fyrri bussinum uppi við landsjúkrahúsið. Aldri minnst eg hann tala av meiri andans íblástri enn við borðið í roykstovuni tann dagin, og sum ikki eina ferð kom hann við nýggjum hugmyndum og sjónum, tí hugur hansara fekst altíð við at royna at ráða gátur í frøðigrein síni. Stuttligt var at eggja hann, hvussu hugfangaðir teir vóru av hesum fróða og tølendi orðsins meistara. Eg kendi mær stoltleika í barmi, tí at vit áttu hann. Hann var gleðimaður mikil, sum fornir tóku til, og manga ríka lötuna er at minnst aftur á í góðum lag saman við honum, hin síðsta var ikki so langt síðan.

Listagávur hevði hann fingið frá skapanum, songrødd fagra, og hagur var hann at tekna.

Um Sverra sum vindamann, hann ið stovnaði føroyska fornfrøði, fara aðrir mær kænari at rita og røða, men eg skal tó loyva mær at gera vart við, at hann gav frøðigrein síni mál á føroyskum, evnaði henni til beinrakin og bærlig heiti, ið verða standandi eftirmonnum at nýta og røkja. Móðurmálið elskaði hann av heitum huga, og tað hevði hann ikki eftir fremmandum. Faðirs, sins minni goymdi hann og varðaði um við alski og virðing. Seinastu árin savnaði hann til fullfíggaða útgreinda skrá um ritverk hansara; vónandi var tað mesta greitt úr hondum, nú boðini vóru eftir honum. Avrátt var, at Føroya Fróðskaparfelag skuldi geva ritskránni út í røð síni Supplementa.

Fróðskaparfelagið minnst hann í takkseminum sum ein av stovnarum sínum og nevndarmann í mong ár og tá samtiðis ein av ritstjórunum á Fróðskaparritum, har ið úrslit av rannsóknnum hansara vórðu birt, so hvørt sum tey lógu fyrri. Felagið var fegið um at kunna víga honum sjeyti ára gomlum stórt og vegligt heiðursrit, ið samtiðis var 28. og 29. bók av Fróðskaparritum, við greinum eftir vinir og samvinsindamenn innanlands og uttan.

Vinsælur var hann sum fáur føroyingur víða um í grannalondum. Nevnt kann vera, at hann var kosin felagi í hinum virðiliga Gustav Adolfs akademii í Uppsølu í Svøriki.

Okkum, ið javnan fáast við føroysk staðanøvn,

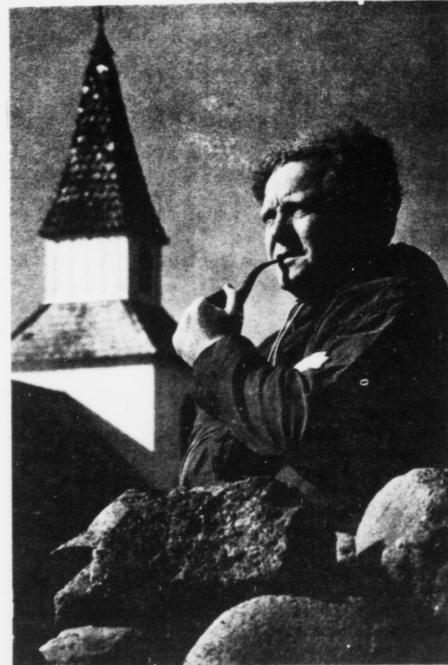
rennur týður til Sverra fyrri tað megnarverk, hann gjørdi stríðsárinum sum skrivari hjá Staðanavnnevnd Føroya lögtings við at fáa staðanøvn uppskrivað um alt landið. Ogn er í teimum.

Nú er tómligt í Sandagerði, hesum yndisliga stað, sum hann unti so væl, bæði innan og utan gáttar. Hann gleddist hjartaliga um sandin, ið aftur var kominn í víkini, fullgott dømi um, at menniskjan, tá ið væl skal vera, kann bæta aftur tað, hon hevur í ansaloysni týnt. Eitt tað seinasta av skrivilugum, hann læt av hondum, var væl grundgivin áheitan á býráðið um at eira tí friða lendi niðan fyrri landssjúkrahúsið og í Sandagerðisbø,

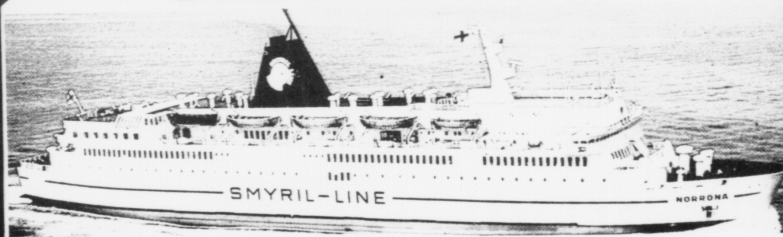
sum hann hevði í festi, fyrri breiðum og háva-miklum akvegi. Gævi, at minni hansara verður tann sómi sýndur, at farið verður eftir bøn hansara, teirri evstu.

Sverri er ikki longur okkara millum. Hann er okkara millum. Hann er farin í annað ljós. Men andi hansara dvelur hjá halgum og dýrmætum minni.

Jóhan Hendrik
W. Poulsen



BYRJUNARTILBOÐ!



Í samband við at

NORRÖNA

byrjar summarsiglingina, hava vit nøkur vikutilboð.

Til dømis í vanligum 4-koyggjukamari:

Til Noregs 1. juni — heimaftur 9. juni

kostnaður einans kr. **1.080,-**

Til Íslands 3. juni — heimaftur 11. juni

kostnaður einans kr. **1.160,-**

Til Danmarkar 5. juni — heimaftur 13. juni

kostnaður einans kr. **1.340,-**

Í hesum tíðarskeiði kunnu vit eisini útvega tygum gisting í Danmark fyrri sera lágan prís.

Ringið og fáíð meira at vita!



SMYRIL LINE
TLF. 15900